

Magyar László András

Sarkkör

Tisztelt Tréfay Imre,

Megdöbbenéssel olvastam az ÉS legutóbbi számában megjelent, úgynevezett „elbeszélését”, amelyben szeretett Édesapámról súlyosan sértő valótlanosságokat állít. Engedje meg, hogy a legnyomatékosabban hívjam föl figyelmét arra, hogy Édesapám, dr. Vezéri Zoltán sosem bántalmazta egyik gyermekét sem. Természetesen pontosan tudom, hogy az ilyen irányú vádaskodásokra vonatkozó információi kitől – kiktől – származnak, egyúttal kijelentem, hogy rövid időn belül, amennyiben nem közöl ugyane lapban helyreigazítást, és nem kér bocsánatot nyilvánosan szeretett Édesapám emlékét gyalázó kijelentései miatt, kénytelen leszek az ügyet jogi útra terelni.

Üdvözlettel:

Dr. Vezéri Bálint tk. min. osztályvezető

Tisztelt Dr. Vezéri Bálint,

Levelét köszönettel megkaptam, ám a benne foglaltakkal sajnos nem tudok mit kezdeni, Az ÉS legutóbbi számában megjelent „Sarkkör” című elbeszélésem egyáltalán nem áll kapcsolatban édesapja, dr. Vezéri Zoltán személyével, akit egyébiránt egyáltalán nem ismerek, és nem is ismertem soha. Az, hogy rá utalnék írásomban, már csak azért sem lehetséges, mert a novella, mint nyilván Ön is észlelte, aleut eszkimó környezetben játszódik, és elsősorban, mint számos más művem is, a végzetes összezártág problematikáját próbálja körüljárni irodalmi eszközökkel. Így hát tanácstalanul állok gyanúsításaival szemben.

Tisztelettel:

Tréfay Imre író

Tisztelt Tréfay Úr,

Legutóbbi levelét figyelmesen elolvastam, és őszintén szólva nem értem Önt. „Sarkkör” című pamfletje ugyanis – mert mindketten nagyon jól tudjuk azt, hogy ez esetben nem valamiféle irodalmi műről van szó – egyértelmű vádaskodásokat tartalmaz szeretett Édesapám, dr. Vezéri Zoltán személyével kapcsolatban. Édesapámat, dr. Vezéri Zoltánt a kommunista érában bizonyos személyek, akiket nyilván Ön is jól ismer, aljas indokból olyan súlyos vádakkal illették, amelyek következtében nem csupán állását veszítette el majdnem, hanem egészsége is súlyosan megrendült. E vádaskodásoknak azonban, és ezt ismét hangsúlyozom, semmi alapjuk nincs és nem is volt! Ezt végül a Legfelsőbb Bíróság ítélete is kimondta! Ezért újfent felhívom figyelmét, hogy kötelessége az ÉS-ben helyreigazító és bocsánatkérő közleményt közzétenni, ellenkező esetben

ügyvédhez fordulok. Megjegyzem, azok a személyek, akik egykor a vádaskodásokat elindították, és akiknek méltatlan nevével nem kívánom beszennyezi e papírt, szintén jobb lesz, ha vigyáznak magukra, mert megvannak a jogi eszközeim arra, hogy őket is felelősségre vonjam. Ezt jobb, ha közli megbízóival.

Üdvözlettel:

Dr. Vezéri Bálint tk. min. ov.

Tisztelt Dr. Vezéri Bálint,

Továbbra sem értem, hogyan hozhatja kapcsolatba elbeszélésemet édesapja sajnálatos ügyével, hiszen az írásomban említett incestuseset, melynek során a brutális eszkimó apa, az anya szeme láttára és hallgatólagos közreműködésével, védtelen leányát megerőszakolja, csupán az írói fantázia szülötte, s mint ilyen, pusztán dramatikus funkciót tölt be. Állítom továbbá, hogy sem dr. Vezéri Zoltánt, sem az őt igaztalanul vádoló személyeket nem ismerem, és soha nem is ismertem. Ezért nagyon kérem Önt, hogy hagyjon föl a továbbiakban zaklatásommal.

Minden jót, Tréfay

Tréfay Úr,

Kérem, ne nézzen madárnak! Az Evigu, a kis eszkimó lány és apja, Vizu (V. Z.!) közt lezajlott s Ön által undorító részletességgel megfogalmazott, majd publikált történet – még szóhasználatában is – szinte pontosan megegyezik azokkal a hamis vádakkal, amelyeket az egykori, Édesapám nevének beszennyezését célzó névtelen feljelentés tartalmazott. Ugyan, kedves Uram, honnét vette mindezt? Drága Éva nővéremnek meg sem mertem mutatni mocskos írását, hiszen szívbeteg, belehalna, ha újra szembesülnie kellene a szörnyű múlttal, mikor a bolsevik rendőrségen brutálisan meggyötörték, napokig pszichológus segítségével vallatták, sőt megalázó orvosi vizsgálatoknak is alávetették. Az egész család máig viseli ennek a szörnyűségnek a terhét, bélyegét. És erre Ön – nyilván bizonyos személyek ösztönzésére, felbujtására – felelőtlenül feltépi az immár jórészt behegedt sebeket! Szégyellje magát ezért, ilyesmi nem méltó egy íróhoz, a szellem emberéhez! Jól tudom, hogy az illetők, akik erre Önt felbujtották (felbérelték?), máig bosszúért lihegnek, amiért annak idején nem sikerült a nagyszobát megszerezniük. Mert tudnia kell, hogy valójában a nagyszoba megkaparintása volt vádaskodásaik fő célja. De hagyjuk a múltat. Törődjünk a jelennel. Jelenleg pedig az Ön kutya kötelessége a bocsánatkérő, helyreigazító levél közzététele a következő szöveggel: „En, Tréfay Imre író elismerem, hogy »Sarkkör« című, e lap hasábjain közölt elbeszélésemben valótlan vádakkal illettem néhai dr. Vezéri Zoltán középiskolai tanárt, amiért ezúton kérek bocsánatot néhai dr. Vezéri Zoltántól és a meghurcolt családjától egyaránt.”

Üdvözlettel, Dr. Vezéri Bálint tk. min. ov.

Tisztelt Dr. Vezéri,

Ismétlem: nem ismertem se nővérét, se dr. Vezéri Zoltánt, se egykori társbérlelőit. A novellám eszkimókról szól. Szálljon le rólam.

Tréfay

Tisztelt Uram,

Most elszólta magát! Ugyan honnét vette, hogy társbérlelőket említettem? Ebből nyilvánvaló, kik állnak az ügy háttérében. A talpas pohárral hallgatózók, akik még arra sem voltak képesek, hogy használat után ki-mossák a kádat! Ilyen emberekkel szövetkezik Ön! Szégyellje magát! Egyben közlöm, hogy ügyvédhez fordultam, és a jogi eljárást megindítottam Ön és felbujtóit ellen. Találkozunk a bíróságon. Nincs több mondani-valóm az Ön számára.

Vezéri

Na, ide figyelj, Tapsikám,

Nem a mi szokásunk volt a talpas pohárral hallgatózás, hanem a tettek! Meg a feljelentgetés. A te apád volt háromperhármas, nem az enyém! MI kimostuk a kádat! De a vécét ki nem húzta le rendszeresen? És ki hűgyozott bele szántszándékkal a mosogatóba? Mocskos cukortolvaj, ha bíróságot akarsz, hát legyen bíróság! Azt hiszed, megint sikerül majd pártvonalon elsikálni az ügyet? Azoknak az időknek már szerencsére vége! Majd meglátjuk, ki nevet a végén!

Tréfay, vagyis Scherz Öcsi – ez a név talán ismerősebb neked, te köcsög!